

První školní den, druhá část

Dopolední a odpolední vyučování je odděleno pauzou na oběd. Za celý rok jsem však nepochopila, jak je dlouhá. Studenti totiž na obědě rotují a jednotlivé pauzy se překrývají. Průměrná vyučovací hodina ale trvá padesát minut s čtyřminutovou přestávkou. Ano, opravdu jen čtyři minuty. Za tu dobu si sice člověk po přesunutí do jiné třídy nestihne ani otevřít pití, učitelé jsou však benevolentní a hodování v hodinách vesele podporují.

Jediná hodina, kde si člověk moc neposvačí, je P.E. - tělocvik. V této třídě jsem měla poprvé v životě pocit, že jsem mezi podobně nepohyblivými lidmi jako já. Nemyslím tím to, že by Američani byli všichni tlustí a líní, naopak. Všichni studenti, kteří mají alespoň nějaký talent, se věnují školním sportům a reprezentují své město. K této sortě lidí jsem nikdy nepatřila a ani nikdy nebudu. Proto mě bavilo naše P.E., kde jsme se spolu pokoušeli o golf, tenis, baseball, dodgeball i flickerball. O polovině těchto sportů jsem před příletem ani nevěděla, že existují.



Hlavní tělocvična, kde se odehrávají všechny důležité zápasy

Druhá polovina dne mě bavila nejvíc. Hlavně proto, že byla naplněna třemi mnou oblíbenými předměty. Hlavní část tvořila the U.S. History a Civics (občanka) s panem Marcym. Oba předměty probíhaly podobně. Každá hodina se skládala z poutavého výkladu a mnoha diskuzí mezi studenty. Rozebírali jsme příjezd Pilgrimů, problematiku původních obyvatel, koupi Louisiany, Deklaraci nezávislosti a změny, které v ní provedl Thomas Jefferson. Mluvili jsme i o tom, proč jsou Američané takoví, jací jsou. O studené válce, rasové nesnášenlivosti, potřebě mít u sebe zbraň a mnoha dalších otázkách a problémech. Nejlepší na tom podle mého bylo, že jsme měli možnost udělat si nezávislý názor na všechny tyto otázky a být schopni je srozumitelně formulovat.

Schopnost sebevyjádření bylo důležitou součástí i mého nejvíc nejoblíbenějšího předmětu s tím opravdu nejlepším učitelem Meyerem. Na první hodině nám promítl obrázek

domu a nechal nás se na něj asi 5 minut tiše dívat. Pak nám řekl, že to je pevnost někde na středozápadě. Dalších pět minut plynulo. V tu dobu jsem už nevěděla, jestli nedělám něco špatně, zkrátka jestli jsem ho nepochopila jinak. Ostatní ale koukali podobně zmateně, a to mě uklidnilo. Konečně pan Meyer vstal, ukázal na obrázek a zeptal se třídy: „Proč ta pevnost nemá žádné opevnění?“ Trochu náhodná otázka na hodině literatury. Snažili jsme se jí však zodpovědět co nejlépe. Padaly desítky návrhů, až konečně jeden správný. Bylo to proto, že ona pevnost stojí na rovině, kde je vidět desítky kilometrů daleko, a tak poskytuje obyvatelům dost času na to, zabednit se v prvním patře. Nikdo jsme stále nechápali, co to má všechno společného s knížkami, dokud pan Meyer nevystoupil. Prý to je způsob uvažování, který od nás bude vyžadovat. V angličtině se tomu říká Critical Thinking - kritické myšlení.



s Mr. Meyerem na konci školního roku

Americké školství bývá často označované jako nedostatečné. Pravdou je, že se tam opravdu studenti nemusí biflovat zdaleka tak jako třeba u nás. Vše je postaveno na tom, že každý dostane přístup k informacím, které potřebuje pro co nejlepší výkon. Ať je to mobil nebo pomoc kantora. Skutečné schopnosti se ukáží až ve chvíli, kdy má člověk k dispozici všechny materiály a potřebné zdroje, ne jindy. Myslím, že jak evropský, tak americký školský systém mají něco do sebe. Nezasťírám však, že je stále těžké zvyknout si opět na své alma mater.

Jitka Rounová, septima